

Bir Başka Çeşit Hz. Hatice Desteği

İnsan muhtaç olduğunda en yakınlarından kendilerini teselli edecek cümleler duymak ister. Basit ve anlamsız teselli cümleleri bile işe yararken, muhatabı tanıyan, objektif ölçülerle ona destek olan cümlelere çok daha fazla ihtiyaç duyulur.

Eşinizi ne kadar tanıyor, ihtiyacı olduğunda nasıl yardımcı oluyorsunuz? Soruyu tersinden de sorabiliriz: Eşiniz sizi ne kadar tanıyor? İhtiyacınız olduğunda sizi anlayıp gerekli yardımı gerektiği şekliyle yapıyor mu? Cevabı herkesin kendi değerlendirmesine havale edip bu konuda çarpıcı bir örneğe dikkat çekmek istiyorum.

Tertemiz kalbe ilk ayetler yeleştiriliyor

Her Müslüman, Allah Resûlü'ne (as) ilk vahyin gelişini genel hatlarıyla bilir. Evet, Efendimiz belli zamanlarda Hira mağarasına çekilir, orada bildiği kadarıyla Allah'ı anar, ibadet ederdi. Bu günlerden birinde vahiy meleği Cebrail (as) geldi ve Alak sûresinin ilk ayetlerini getirerek peygamberlik vazifesini bildirdi. İlk defa insanüstü bir durumla karşılaşmıştı. Cebrail (as), ilk şoku atlatmasına yardımcı olmuş, peygamber olduğunu defalarca ona açıkça ifade etmişti. Yeni bir dönemin kapısını açan ilk âyetler kalbine yerleşmişti, fakat bu ağır sorumluluğun heyecan, kaygı ve korkusu devam ediyordu.

Meleğin bütün yatıştırmalarına rağmen endişeleri dinmemişti. Heyecanla evine koştu. Hava soğuk değildi, ama sanki üşüyordu. Kendisiyle pek çok sıkıntıya katlanmış, daha büyük ve korkunç başka zorluklara göğüs germeye hazır hayat arkadaşı Hz. Hatice'ye (r.a) adeta yalvarmıştı:

-“Beni örtün, üzerimi örtün.”

Hz. Hatice talebini yerine getirdikten sonra biraz sakinleşmesini beklemiş, nefesi düzelip normal hale geldiğini görünce de neler olduğunu sormuştu. Cevap şok ediciydi:

-“Ey Hatice! Kendimden çok korktum, endişeliyim. Bana ne oluyor? Yoksa aklımı mı kaybedeceğim?”

Büyük görev Efendimiz’in omuzlarına yükleniyor Allah Resûlü’nün (asm) durumunu “korktum” diye ifade etmesinin pek çok sebebinden biri, kendisinin de bir insan olmasıdır. O da her insanın yaşadığı korku ve endişeleri -tabii ki cesur bir insanın seviyesinde- yaşamıştı. Bu ifadesiyle de, hiç beklemediği bir anda karşısına çıkan dehşetten kaynaklanan, korkuya dikkat çekmişti.

Hız. Peygamber’in (as) aklı da diğer bütün duyuları da yerindeydi, fakat büyük bir sorumluluğun altına giriyor, kendisinden önce çok az insanın gördüğü bir sahneyle karşılaşuyordu. Toplum, onun tavsiye edip rehberlik yapacağı hayatın tam aksi bir istikamette yaşıyordu. Daha sonra gelecek bir âyette de ifade edileceği gibi “belini bükecek bir yük” omuzlarına konmuştu.

Kocasını teselli eden bir eş

Şeytan böyle olağanüstü durumlarda eşler arasında daha önceden yaşanmış olabilecek kırgınlıkları akla getirir, ‘sen de şöylesin, şunu yapmıştın’ dedirtir. Şeytana da gerek yok; insanın yapısında suçlama duygusu ağır basıyorsa, meydana gelen bir sıkıntı, daha önce yaşanan diğer problemleri yığar zihne hemen. Fakat Hız. Hatice olgun bir kadındı ve hayatını kemale doğru geliştiriyordu. Yaşının tecrübesiyle güzel ahlak ve iyi vasıflarla donanmış olanların neticede kazanacağını biliyor, mükemmel bir insan olan eşini de iyi tanıyordu. Bir iç seziyle o anki durumu anlamıştı. Onu rahatlatıp teselli edecek, yanında olduğunu gösterecek bir cümle ile başladı sözlerine:

-“Öyle deme, tam aksine sevin! Allah’a yemin ederim ki Allah seni hiçbir zaman mahcup ve mahzun ederek utandırmaz”

Daha sonra Hız. Hatice, Allah Resûlü’nü şu sözlerle teskin etti:

-“Allah seni koruyacaktır. Çünkü sen: Akıabanı görür, gözetirsin, sözün doğrusunu söylersin, emanete sahip çıkarsın, kendi işini görmekten aciz olanlara, yardım edersin, fakire verir, kimsenin kazandıramayacağını kazandırırısın, misafiri ağırlarsın, musibet ve felaket zamanlarında halka yardım edersin. Dahası, iyi huylu ve güzel ahlâklısın da.”

Omza dokunan bir el olmak!

İnsan muhtaç olduğunda en yakınlarından kendilerini teselli edecek cümleler duymak ister. Basit ve anlamsız teselli cümleleri bile işe yararken, muhatabı tanıyan, objektif ölçülerle ona destek olan cümlelere çok daha fazla ihtiyaç duyulur.

Eş, kardeş, arkadaş, kim olduğu farketmez, herkes başta kendisi iyi olmalı ve beraber olduklarını iyi tanımalıdır. İhtiyaç olduğunda muhatabını doğru bilgilerle teselli ve takviye edebilmelidir. İyilere, iyi olduklarını hatırlatıp teselli etmek niçin zor olsun ki!?

(Yazar: **Osman KaryaĐdı**)